

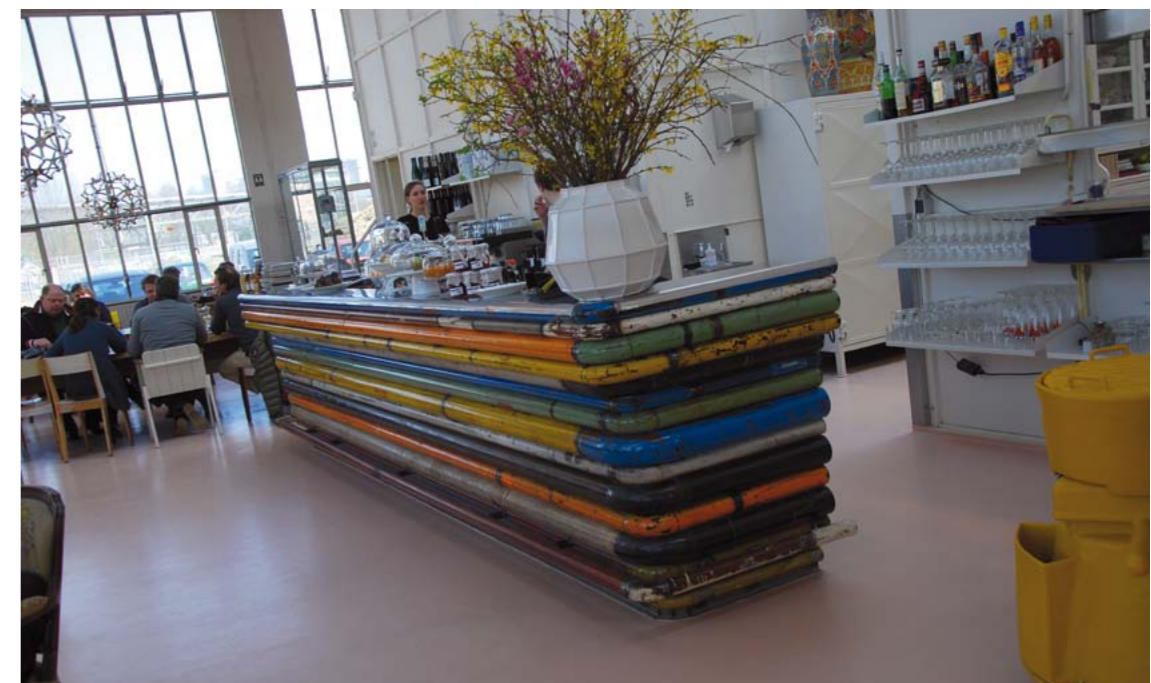

[1]

ontwerpen

Piet Hein Eek
thuis op de fabriek [1]

Vrolijk eten in het
fabrieksrestaurant [2]

[2]

De echte rijkdom heet natuur

PIET HEIN EEK EN DE HERBELEVING

Het succes van Piet Hein Eek is een combinatie van gelukkige factoren met als spil zijn creatieve werkwijze om sloopmateriaal opnieuw een functie te geven. Dat is geen vluchtig modeverschijnsel, Eek veroorzaakt een andere denkwijze binnen de meubelindustrie. Zijn eigen fabriek is niet bang voor commercie, want op een houtje bijten wil zelfs de ecologisch denkende Eek niet.

Renée de Haan

Dat ik doorga voor de ontwerper met oud hout, dat laat ik maar zo. Al is de basis veel breder." Piet Hein Eek praat zoals hij eruit ziet: onbevangen, jongensachtig en casual. Een veertiger met grote, onderzoekende ogen waarin een lichte spot te lezen valt omdat de wereld hem soms zó serieus neemt.

In zijn open kantoor binnen de fabriek vervolgt hij met af en toe een lachje: "Altijd heb ik veel verschillende dingen tegelijk gedaan, dus het maakt mij niet uit of iets daarvan ineens heel populair wordt, zoals sloophout. Mensen herinneren zich vooral dát in plaats van alle andere dingen die we ook doen. Omdat we geen heel grote aantallen produceren, is straks als de hype over is, dezelfde kleine gestabiliseerde markt voor ons voldoende. Wat dat betreft zijn we eenzaam begonnen en eindigen we ook weer zo. We geloven dat als je zorgt voor een fijne omgeving, je vanzelf resultaten krijgt. Je zou dat geluk kunnen noemen, maar het is vooral een werkwijze die de onbekende toekomst omarmt."

"Dus onze producten zijn geen mode, zoals bij opportunistische na-apers. Zij doen het immers louter voor geld. Voor mij houdt het wel degelijk verband met recycleren, iets dat in Nederland meer speelt dan in Frankrijk of Duitsland. Daar kan een oud pand gewoon blijven staan naast het nieuwe. In ons land is daar geen ruimte voor en daarnaast zijn we zuinig, calvinistisch, dus weggooien doe je niet. Dat verklaart de handel in tweedehands materialen, die ook typisch Hollands is. En als laatste hebben we een rijke cultuur met betrekking tot het bouwen

met hout: voor plafonds, vloeren en lambriseringen en uiteraard ook buiten."

ZONDER AFVAL "Bouwvallen hebben me altijd gefascineerd, vooral de geschiedenis die ze in zich dragen. Je ruikt het leven erachter en kunt daar nieuwe uitgangspunten tegenover zetten. Alle materialen zijn interessant, daarom moet het accent ook niet liggen op sloophout of recycleren maar op respect voor materialen in zijn algemeenheid. Vanuit dat oogpunt is het ook niet gek dat ik de kwaliteit van sloophout heb gezien terwijl anderen daar helemaal niet mee bezig waren. Omgekeerd maken we van nieuw materiaal een product zonder afval, vanuit dezelfde gedachte. Bijna elk materiaal is de moeite waard om te gebruiken of te hergebruiken. Dus hout, plastic, het is allemaal in overvloed aanwezig gelukkig."

De stap naar keukens hoefde hij niet te maken, die kwam vanzelf met veel opdrachten, ook van particulieren die een echte Eek willen. Voor een man die onafhankelijk ontwerpt en toch een behoorlijk grote fabriek draaiende moet houden, kan het dan lastig worden om authenticiteit te handhaven.

"Nee hoor, ik doe wat ik denk wat er gedaan moet worden. Juist door het geen issue te laten zijn, blijf je bij jezelf zonder jezelf in je ontwikkeling en ideeën af te remmen." De schouders in zijn grove trui bewegen op en neer en de blik staat op doordringend, want dit is een omstreden punt. Hij heeft alles en niets met keukens.

"In het algemeen zijn negenennegentig van de honderd

[1]

keukens op uiterlijk ontworpen en heb ik nog nooit een echt handige invulling gezien. Het is net als bij een Mercedes: als-ie maar glimt. Auto's en keukens zijn statussymbool geworden. Met als voordeel dat wij hier altijd kopers voor keukens hebben. Het wordt ervaren als verblijfsplek, warmer dan de rest van de woning en vooral een soort tegenwind om je staande te houden in dit woelige leven. Ik heb er klanten bij die hun dure designkeuken van tachtigduizend euro eruit flikkeren... weg met die onzin, de echte rijkdom heet natuur, dus een Eek. Ik chargeer een beetje, maar het komt voor dat ze zo denken. En dan mag die keuken van mij ook van rvs gemaakt zijn in combinatie met sloophout."

Daarmee komt een belangrijk punt naar voren: oud hout van bielzen, deuren, vloerelementen, het hééft al geleden. Het zet dus zelden nog uit, de krassen zijn mooi en de mens die ervan gaat genieten, kan geen schade meer aanrichten. Dat geeft de gebruiker een andere vrijheid,

'Ik leer het meest van de klanten en hun wensen'

in tegenstelling tot die gepolijste deur die na één kras waardeloos is. Piet Hein Eek knikt instemmend.

"Een snijplank is van oorsprong van hout, want daar mogen die butsen, vlekken of sneden wél. Tegenwoordig zie ik dat het op rvs ook steeds vaker wordt geaccepteerd. Dat gladhouden zoals in de jaren zeventig hoeft niet meer, tot mijn grote vreugde. Als ontwerper wil je toch vooral dat je ontwerpen gebruikt worden."

WEGWERPCULTUUR Mooi gezegd, maar de prijs van de producten ligt gezien alle bewerkingen niet laag en door de bekendheid stijgt de vraag naar duurere objecten. De man die ecologisch denkt, wordt een prediker voor rijken die zich dit stukje eerlijk design kunnen veroorloven. "Tja, tja, tja", luidt het eerste antwoord, want die tegenstelling ontkennen heeft weinig zin. Een student met het budget voor een echte Eek moet minstens een dik verdienende bijbaan hebben, terwijl die keukens eigenlijk helemaal in zijn leefstijl passen van nonchalant, idealistisch en toevallig ontstaan met een tikje geniale inval. De maker troost zichzelf hardop.

"Er bestaan relatief veel niet rijke mensen die bij ons kopen. We bieden iets dat niet te vergelijken valt met wegwerpcultuur – grappig als je het over gerecycled materiaal hebt – dus ik bedoel: iets dat zó weinig voorstelt dat je het niet meer kunt hergebruiken. Voor de

designliefhebber zijn we veel betaalbaarder dan een aantal Italiaanse merken uit het topsegment."

Hout ligt opgestapeld in allerlei gradaties bij de fabriek maar in principe heeft staal de voorkeur bij Piet Hein, om zelf mee te werken dan. "Staal bewerken... een feest! Lassen, slijpen, heerlijk! Cortenstaal, blauwstaal, geef het en je hebt geen kind meer aan me."

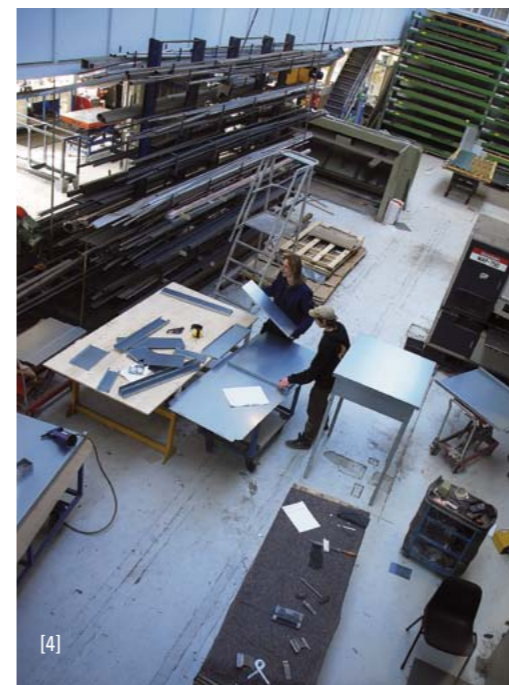
Reizen doet hij niet graag. "Ik blijf het liefst thuis lekker aan de gang en ik leer het meest van de klanten en hun wensen. Omgekeerd hebben die het gevoel dat ze bij ons horen. Het selecteert vanzelf en ik pas me weer bij hen aan. Iemand met een zak centen die hier binnenkomt voor een echte Piet Hein Eek zonder een verhaal, heeft een probleem, want de dialoog stokt. Er moet een wisselwerking zijn."

De gastheer concludeert: "Elk materiaal heeft zijn eigen specifieke kwaliteiten en ik probeer daar altijd op een voor de hand liggende manier gebruik van te maken. En van de mogelijkheden die wij hier hebben om tot een product te komen. Daardoor zijn onze producten vaak een ode aan eigenheid van het materiaal. Met als uitschieter de oude materialen, die voor ze door ons verwerkt worden al een heel leven achter de rug hebben."

www.pietheineek.nl

[2]

[4]

[6]

[3]

[5]

Stoere eetbanken, lekker dik in de verf [1]

Gaspitten van Alpes Inox ingebouwd [2]

Mooie verticale lijnen in 'showroom'keuken [3]

Open zicht op handwerk in de fabriek [4]

Een van de vele eettafels en stoelen [5]

Van tekening naar stoel [6]